

Arrest

nr. 165 285 van 5 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van Raja origine te zijn, geboren op 15 oktober 1986 en afkomstig uit het district Toba-Tek-Singh in de provincie Punjab.

U verklaart dat u in uw herkomstland actief was in de landbouw. Samen met familieleden bewerkte u een aantal grondpercelen. Hiervoor werd een irrigatiesysteem gebruikt, dat beurtelings door uw familie en door de familie van B.C. gebruikt werd.

Op 3 januari 2012 leidde het gebruik van het gemeenschappelijke irrigatiesysteem tot een ruzie met de clan C.. Een werker van B.C. begon u, na een uit de hand gelopen woordenwisseling over het gebruik van het irrigatiesysteem, met een stok te slaan. U wilde zich verdedigen, maar toen u met een werktuig uithaalde raakte u niet de werker, maar wel C.B. zelf. Hij viel bewusteloos neer en werd naar een ziekenhuis overgebracht. Een aantal dagen later, in casu op 8 januari 2012, 's avonds, werd u, niet

zo ver van uw woonst, beschoten. U kon ontkomen maar vernam achteraf dat iemand, die dichtbij u wandelde, dodelijk getroffen werd. Vanuit een telefoonwinkel belde u uw broer op. Hij kwam naar u toe, bracht u geld dat u gebruikte om een bus te nemen naar Lahore, waar u onderdak kreeg bij een oom. Na een vijftal dagen kreeg uw oom thuis bezoek van 5 à 6 handlangers van B.C.. Uzelf was op dat ogenblik niet aanwezig. Uw oom werd gevraagd waar u zich bevond. Uw oom kreeg enkele klappen. Na het incident vroeg uw oom aan uw vader wat er moest gebeuren. U werd weggestuurd bij uw oom. Via een smokkelaar werd uw uitreis georganiseerd. Op 31 januari 2012 vloog u vanuit Islamabad naar Koeweit. Van daaruit vloog u verder naar Italië. U bleef er een tiental dagen, maar reisde door naar België toen u er in contact kwam met mannen die banden hadden met B.C..

U kwam in België aan op 12 februari 2012. In het Brusselse Zuidstation ontmoette u een landgenoot die u adviseerde om zich te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 14 februari 2012 verklaarde u zich vluchteling bij de Belgische asielinstanties.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u documenten over waaruit moet blijken dat klachten werden aanhangig gemaakt aangaande de incidenten op 3 en 8 januari 2012.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meerbepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen naar aanleiding van een twist over het gebruik van een gemeenschappelijk irrigatiesysteem. U raakte verwickeld in een vete met een zekere C.B. en diens clan. De vervolgingsdaden waaraan u naar aanleiding hiervan zou zijn blootgesteld, zijn niet ingegeven door één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land. Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Er zijn echter evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, daar u er niet in bent geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden benadrukt dat de chronologie van het door u voorgehouden asielrelaas een dusdanige lacune bevatte, zodat uw gehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten in het bijzonder reeds fundamenteel ondergraven wordt.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken markeerde u de data 3 januari 2012 en 8 januari 2012 als twee cruciale momenten in uw vervolgingsrelaas (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.5). U verklaarde voorts, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, rubriek 35) als tijdens uw eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p. 4-5) dat u tussen 31 januari 2012, de dag dat u vanuit Islamabad naar Koeweit vloog, en 12 februari 2012 in Italië was. Tijdens uw eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal, markeerde u ook opnieuw 3 januari 2012 als een cruciaal moment; het was de dag waarop het eerste incident met uw rivaal (en zijn handlangers) plaatsvond (CGVS 1, p.7). U markeerde 8 januari 2012 als het tweede cruciale moment van uw relaas: op die dag werd u benaderd door uw belagers en u werd beschoten (CGVS 1, p.9). U werd door uw broer meteen naar een oom in Lahore gestuurd (CGVS 1, p.10). Verder verklaarde u (CGVS 1, p.11) dat uw oom in Lahore eveneens bezoek kreeg van uw belagers (waarbij hij enkele klappen kreeg) en dit gebeurde nadat u 4 à 5 dagen bij uw oom verbleef. Korte tijd nadien beweerde u (CGVS 1, p.11) dat u reeds de volgende dag naar Koeweit afreisde. Welnu, volgens deze door u geschetste chronologie van uw vervolgingsrelaas zou u aanzienlijk vroeger dan op 31 januari 2012 naar Koeweit zijn afgereisd (wat u voordien tot twee keer toe verklaarde), in casu omstreeks 13 of 14 januari 2012. U werd geconfronteerd met de inconsistentie in de chronologie van het door u voorgehouden vervolgingsrelaas en gevraagd waar u dan na uw vertrek bij uw oom tot aan uw vertrek uit uw herkomstland hebt verbleven (CGVS 1, p.12). U kon het Commissariaat-generaal hier geen antwoord van voorzien en verklaarde zich plots niets meer te herinneren. Zeer opmerkelijk is te moeten vaststellen dat u, ter verschoning van de vastgestelde inconsistentie, nog verklaart dat u de instructies van uw vader hebt gevolgd inzake uw relaas, maar dat één en ander klaarblijkelijk niet klopt en dat uw smokkelaar mogelijk iets verkeerd heeft gedaan (CGVS 1, p.12). Welnu, aan de hand van dergelijke verklaringen wekt u zeer sterk de indruk dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt trachten te misleiden aan de hand van een fictief vervolgingsrelaas. Immers, er mocht verwacht worden dat u consistent zou zijn in de chronologie van uw vervolgingsrelaas, aangezien de door u voorgehouden problemen zich zouden hebben voorgedaan in een tijdspanne van nauwelijks enkele weken tijd. Dat u niettemin dusdanig weinig coherent bent in de chronologie van uw relaas, doet reeds in zeer ernstig mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beschreven vervolgingsfeiten in het bijzonder. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat uw chronologie van uw verblijf in uw herkomstland tussen uw vertrek bij uw oom en uw vlucht naar Koeweit dan weer wel steek hield tijdens uw tweede gehoor door het CGVS. Toen verklaarde u immers dat u in deze tijdspanne nog bij een vriend van uw oom in Islamabad hebt

verbleven (CGVS 2, p.3), waar u voordien opmerkelijk genoeg geen enkele melding van hebt gemaakt, ook niet wanneer het u naar aanleiding van uw eerste gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd (CGVS 1, p. 12). Er mocht echter verwacht worden dat u hieromtrent ook bij uw eerste gehoor correcte verklaringen zou hebben afgelegd. Bovendien had u tussen uw eerste en tweede asielgehoor door het Commissariaat-generaal ruimschoots de tijd om uw relaas chronologisch te corrigeren ten opzichte van uw eerste gehoor. Dat u tussen uw eerste en tweede gehoor door het CGVS de gelegenheid had om uw verklaringen nog op bepaalde punten aan te passen of bij te sturen blijkt overigens uit uw verklaringen over het bezit van een geldig visum. Daar waar u tijdens uw eerste gehoor verklaarde niets te weten over een geldig visum in uw paspoort (CGVS 1, p.4), later dan weer aangaf (CGVS 1, p.11) dat een smokkelaar een visum voor u regelde, verklaarde u tijdens uw tweede gehoor stellig (CGVS 2, p.3) dat u met een visum reisde "omdat u met een vliegtuig reisde". Bij confrontatie met uw eerdere onwetendheid terzake herhaalde u, opnieuw met stelligheid, dat u, als vliegtuigpassagier, absoluut een visum nodig had voor uw reis (CGVS 2, p.4). Deze vaststelling bevestigt de inschatting dat u van de periode tussen uw eerste en tweede gehoor door het CGVS gebruik kon maken om verklaringen op sommige punten aan te passen of waar nodig bij te sturen.

Er werden bovendien andere vaststellingen gedaan die uw geloofwaardigheid ondergraven.

Zo werd vastgesteld dat u de naam van een belangrijk persoon in uw relaas niet kent. Blijkens uw opeenvolgende verklaringen raakte u op 8 januari 2012 betrokken bij een schietincident, waarbij toevallig een andere passant werd gedood. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, na enige aarzeling, (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.5) dat de getroffen persoon een kennis van u was. U herhaalde tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.10) dat de dodelijk getroffen man een kennis was, iemand uit uw dorp, maar u moet erkennen dat u van de betrokkene de naam niet kent (CGVS 1, p.10). U schrijft uw onwetendheid dienaangaande toe aan het feit dat u niet iedereen in uw dorp kende (CGVS 1, p.10). Later verklaarde u dat u in Italië van uw vader vernam dat de man was overleden (CGVS 1, p.10). U herhaalt dat u van de betrokkene de naam niet kent en u voegt eraan toe dat het u niet dermate interesseerde en dat u ook bang was (CGVS 1, p.11). Welnu, de vaststelling dat u van een persoon, die u tot twee keer benoemde als een kennis die in uw dorp woonde en dodelijk getroffen werd door schoten, die voor u bestemd waren, de naam niet kent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar u klaarblijkelijk later nog over de betrokkene met uw broer en vader communiceerde (CGVS 1, p.11). Ter verschoning van de vaststelling dat u van de betrokkene de naam niet kent, verklaarde u tijdens uw tweede gehoor door het CGVS dan weer dat de man uit een naburig dorp en dus niet uit uw dorp afkomstig was, wat echter geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw eerdere verklaringen (CGVS 2, p.5). Uw geloofwaardigheid wordt door uw vaagheid en gebrek aan consistentie verder ondergraven.

Ook over een ander aspect bleek u weinig consistent in uw opeenvolgende verklaringen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.5) dat u na het schietincident op 8 januari 2012 wegrende naar uw tante, die dichtbij woonde. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u eerst (CGVS 1, p.9) dat u op 3 januari 2012 naar uw tante vluchtte. Later verklaarde u, in het kader van het incident op 8 januari 2012, (CGVS 1, p.10) dat er in de buurt geen familie woonde. U werd gewezen (CGVS 1, p.10) op uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst. Hierop verklaart u dat u wel degelijk op 3 en niet op 8 januari 2012 naar een tante liep (CGVS 1, p.10). Welnu, deze uitleg overtuigt niet aangezien uit uw verklaringen in de voormelde vragenlijst duidelijk blijkt dat u wel degelijk op 8 en dus niet op 3 januari 2012 een (tijdelijk) onderkomen bij een tante zocht. Meer nog verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw tante vernam dat de man die toevallig getroffen werd door geweerschoten die voor u bestemd waren overleden was (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.5), hetgeen duidelijk verwijst naar het incident van 8 januari. Zij in ditzelfde verband nog opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor door het CGVS verklaarde dat u pas tijdens uw verblijf in Italië van uw vader (in plaats van voordien bij uw tante) vernam dat bovenvermelde man was overleden (CGVS 1, p.10), wat evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met uw voorgaande verklaringen. Toen u met deze inconsistentie werd geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS 1, p. 10-11). Het louter ontkennen van een versie van de feiten volstaat geenszins om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien gaf u bij het begin van uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal aan (CGVS 1, p.2) dat uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst u werden voorgelezen en dat deze correct waren. Bijgevolg blijft de vaststelling dat u over een aspect van uw relaas, in casu het zoeken van een onderkomen bij familie na een incident, inconsistent bleek overeind, wat uw gebrek aan geloofwaardigheid bevestigt.

Verder moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw kortstondig verblijf in Italië en vooral de reden waarom u voormeld land verliet, niet plausibel zijn.

U verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal (verklaring DVZ, rubriek 35, CGVS 1, p.4, 5) dat u gedurende enige tijd (10 à 12 dagen) in Italië verbleef. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u

bovendien dat u Italië verliet omdat u er in contact zou gekomen zijn met personen die banden hadden met de clan die u in uw herkomstland belaagde of viseerde (CGVS 1, p.11). U verklaarde in dit verband voorts (CGVS 1, p.11) dat u de – aanvankelijk – onbekenden naar hun namen vroeg en aldus kon besluiten dat ze een band hadden met uw rivaal, maar hun namen herinnert u zich niet meer. Of de betrokkenen familie, kennissen of handlangers van uw rivaal waren, weet u niet (CGVS 1, p.11). Welnu, afgezien van de vaststelling dat u zich van geen van uw belagers, nota bene in Italië, namen herinnert, is het sowieso niet plausibel dat uw vervolgers u tot in Italië zouden achtervolgd hebben in de nasleep van problemen omwille van het gemeenschappelijk gebruik van een irrigatiesysteem voor landbouwpercelen. Dergelijke verklaringen zijn niet plausibel te noemen. Uw geloofwaardigheid wordt door deze vaststelling nog verder ondermijnd.

Er moet worden benadrukt dat u de asielinstanties geen enkel geldig identiteitsdocument overlegde.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd u gevraagd of u over een nationaal paspoort beschikte, over een document dat als paspoort dient of over een ander document om uw identiteit te staven (verklaring DVZ, rubrieken 18, 19 en 20). U beantwoordde deze vragen negatief. Op de daaropvolgende vraag om het niet beschikken over een geldig identiteitsdocument te verantwoorden, verklaarde u (verklaring DVZ, rubriek 21) dat u met uw eigen paspoort reisde en verder beweerde u dat uw origineel paspoort in een zak zat, die bij iemand is achtergebleven (verklaring DVZ, rubriek 21 en 35). Bij het begin van uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.2) dat u werd meegedeeld dat u identiteitsdocumenten diende te overleggen, maar aangezien u niet over een identiteitsdocument beschikte, vroeg u aan uw broer om u een kopie van uw identiteitskaart op te sturen (CGVS 1, p.2). In uw verklaringen aangaande uw vlucht naar België, verklaarde u (CGVS 1, p.4) dat uw smokkelaar u een paspoort gaf toen u vertrok en dat hij dit document in het vliegtuig terug in beslag nam. U verklaarde in dat verband dat het uw eigen originele paspoort betrof (CGVS 1, p.4). Nadien (CGVS 1, p.6) verklaarde u dat uw smokkelaar zowel uw identiteitskaart als uw paspoort inhield en tenslotte verklaarde u (CGVS 1, p.7) dat de smokkelaar uw paspoort tijdens uw reis voortdurend heeft bijgehouden. U werd hierop geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u beweerde dat uw origineel paspoort in een zak zat, die bij iemand is achtergebleven. U reageert hierop door uw eerdere verklaring, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, te ontkennen (CGVS 1, p.7). Hoedanook, er moet worden vastgesteld dat u vanaf het begin van uw asielprocedure en dit tot op heden, de asielinstanties geen enkel geldig identiteitsbewijs of een kopie daarvan hebt overlegd. Van asielzoekers, zoals uzelf, wordt verwacht dat zij de asielinstanties, in de mate van het mogelijke, een geldig identiteitsbewijs overleggen of, indien zij dit niet kunnen, plausibele verklaringen hiervoor geven. Welnu, dit is bij u niet het geval. Op basis van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ontstaat het vermoeden dat u doelbewust geldige identiteitsdocumenten achterhoudt om aldus belangrijke informatie voor de asielinstanties te verheimelijken. Deze vaststelling klemmt des te meer aangezien uw verklaringen over uw vlucht naar België weinig geloofwaardig zijn.

Zo bleek dat u van weinig gegevens van uw reis op de hoogte bleek te zijn. U wist aanvankelijk niet of er een geldig visum in uw paspoort stond (CGVS 1, p.4); u weet alleen dat uw paspoort uw naam en uw foto bevatte. Later verklaarde u nochtans (CGVS 1, p.11) dat uw smokkelaar een visum voor u zou "geregeld" hebben. U weet niet op welke luchthaven u in Koeweit bent geland voor een tussenstop (CGVS 1, p.4). U weet niet met welke luchtvaartmaatschappij u van Pakistan naar Koeweit vloog (CGVS 1, p.4). Tijdens de reis was u in gezelschap van een niet bij naam genoemde jongeman die u ook informeerde over de reis, maar u herinnert zich geen details, onder meer omdat u zich er niet mee bezighield (CGVS 1, p.4). U weet evenmin met welke luchtvaartmaatschappij u van Koeweit naar Italië vloog (CGVS 1, p.5). U zou aldaar in Rome geland zijn, waarbij u voorbij een controlepost van de douane moest. Tijdens de controle die daarbij gebeurde, zou uw smokkelaar zowel uw identiteitskaart, paspoort en uw vliegticket hebben voorgelegd aan de betreffende beambte (CGVS 1, p.5). Welnu, dergelijke onwetendheid over een ingrijpende onderneming als een reis naar een voor u totaal onbekend land, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is weinig geloofwaardig te noemen, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met uw opleidingsniveau. Op basis van deze vaststelling en het eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ontstaat het gereede vermoeden dat u gegevens over uw reis, de door u beschreven reisweg en het moment van uw vertrek uit uw herkomstland, tracht te verheimelijken voor de Belgische autoriteiten. Deze vaststelling ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch dat in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindebeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen. U legde 4 documenten over, waaruit moet blijken dat u vervolgd werd in uw herkomstland. Welnu, overlegde documenten zijn enkel in staat om een geloofwaardig, plausibel en coherent asielrelaas te ondersteunen. Hiervoor in deze motivering werd omstandig uiteengezet om welke redenen geen geloof kan gehecht worden aan het door u voorgehouden relaas. Bijgevolg kunnen de door u overlegde documenten niet in staat geacht worden om uw aangetaste geloofwaardigheid te herstellen. In dit verband kan trouwens, en ten slotte, verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan kopie aan het administratief werd toegevoegd) en waaruit blijkt dat in Pakistan allerhande documenten tegen betaling te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48, 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van *“de algemene zorgvuldigheidsplicht”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker herhaalt dat de belangrijkste incidenten die aan de basis van zijn vlucht lagen, gebeurden op 31 januari 2012 en 8 januari 2012. Op 31 januari 2012 vertrok hij vanuit Islamabad naar Koeweit en vervolgens naar Rome. Na het incident van 8 januari 2012 werd hij door zijn broer naar Lahore gestuurd waar hij vier tot vijf dagen bij een oom verbleef. Daarop vertrok hij naar Islamabad, waar hij verbleef tot 31 januari 2012. In de tussentijd bracht een vriend van zijn oom alles in orde opdat hij naar het buitenland zou kunnen vertrekken, hetgeen gebeurde via een reisagent. Verzoeker zal binnen drie à vier maanden de nodige bewijzen kunnen aanbrengen omtrent de realiteit van de door hem geciteerde data.

Vervolgens ontkent verzoeker ooit te hebben gezegd dat de gedode man uit zijn dorp afkomstig zou zijn geweest en dat het een kennis van hem was. Hij stelt dat er iets is misgelopen met de vertaling, want hij kent deze man geenszins. Hij heeft contact opgenomen met het thuisfront ten einde de identiteit van deze man te kennen, maar tot op heden tevergeefs. Hij hoopt binnen drie à vier maanden overtuigende stukken te kunnen neerleggen, die zullen aantonen dat zijn asielrelaas geloofwaardig is.

Na het incident op 8 januari trok hij niet naar zijn tante, maar naar zijn oom in Lahore. Hij verbleef bij zijn tante tussen 3 en 8 januari 2012. Het is volgens hem onmogelijk dat zijn tante hem kon hebben verteld dat de beschoten man overleden was. Hij meent dat er noodzakelijkerwijze een foute vertaling moet zijn gebeurd.

Verder wijst verzoeker erop dat de spanning tussen hem en L.C. niet werd veroorzaakt door een incident met het irrigatiesysteem, maar doordat verzoeker B.C. (per ongeluk) met een werktuig had geslagen. L.C. is een belangrijk lid van de Muslim League en is zeer populair in de streek, meer bepaald in Gojra en Gujranwala. Veel mensen uit deze steden, waarmee C. een sterke band heeft, hebben zich in Italië gevestigd, meer bepaald in de streek rond Napels. C. is zelf drie tot vier keer in Italië geweest, op zoek naar verzoeker. Verzoeker kent niet de familienamen van de vrienden van C. die in Italië verblijven, maar wel hun voornamen: Z., Am., J. en As., die allen een bedrijfje uitbaten in de omgeving van Napels. Daarna is verzoeker, op advies van de reisagent, naar België doorgereisd.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij er alles aan doet om een kopie te bekomen van ofwel zijn identiteitskaart, ofwel zijn nationaal paspoort. Tot nu toe slaagde hij er slechts in om het nummer van zijn identiteitskaart op zijn naam te achterhalen. Hij ontkent ooit te hebben verklaard dat zijn echte paspoort in een zak zat. Hij verklaarde dat hem een rood paspoort was overhandigd met zijn foto en naam erin en dat de reisagent hem dit stuk heeft getoond. Hij heeft aan zijn broer gevraagd hem een identiteitsstuk te bezorgen en deze heeft beloofd dit binnen drie à vier maanden te bezorgen.

Verder stelt verzoeker dat hij ononderbroken pogingen onderneemt om te weten te komen welke reisagent voor het visum en het paspoort heeft gezorgd en met welke vluchten hij naar Koeweit en Rome is gevlogen. Het enige wat hij wilde was om zo spoedig mogelijk Pakistan te verlaten teneinde in veiligheid te kunnen leven.

Tot slot stelt verzoeker dat hij het slachtoffer is van door de familie C. geïnspireerde en gefabriceerde strafzaken waardoor hij in Pakistan geen bescherming kan krijgen en zijn leven in gevaar is. Hij hecht aan zijn verzoekschrift drie stukken waaruit blijkt dat hij in Pakistan wordt gezocht en dat zijn leven in gevaar is.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee politieattesten (stukken 3 en 4) en een klacht van zijn vader tegen B.C. (stuk 5).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een Pakistaanse identiteitskaart, de identiteitskaarten van zijn ouders, een schoolattest met vermelding van zijn naam en geboortedatum, een verzekeringsbewijs om naar het buitenland te kunnen reizen, vlieggegevens van Kuwait Airways en een Italiaans attest van seizoensarbeid (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald een vete met een familie naar aanleiding van het gebruik van een irrigatiesysteem, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terecht besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de volgende ter terechtzitting neergelegde stukken: een Pakistaanse identiteitskaart, de identiteitskaarten van zijn ouders, een schoolattest, een verzekeringsbewijs om naar het buitenland te kunnen reizen en een Italiaans attest van seizoensarbeid (rechtsplegingsdossier, stuk 7), door de Raad niet in overweging genomen.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, a) en b) van de vreemdelingenwet geweigerd omdat (i) de chronologie van het aangevoerde asielrelaas lacuneus is, (ii) zijn verklaringen met betrekking tot de persoon die toevallig zou beschoten zijn bij het incident op 8 januari 2012 en achteraf overleed, gebrekkig en tegenstrijdig zijn, (iii) zijn verklaringen over het moment waarop hij naar zijn tante vluchtte, eveneens tegenstrijdig zijn, (iv) zijn verklaringen over zijn kortstondig verblijf in Italië en over zijn reden om Italië te verlaten, niet plausibel zijn, (v) hij geen enkel geldig identiteitsdocument voorlegt en zijn verklaringen met betrekking tot zijn reisdocument(en) en zijn reisweg niet geloofwaardig zijn, en (vi) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde lacune in de chronologie van zijn asielrelaas, stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij, na het incident op 8 januari 2012, na een verblijf van vier of vijf dagen bij zijn oom in Lahore, naar Islamabad vertrok waar hij verbleef tot 31 januari 2012 en dat een vriend van zijn oom in de tussentijd zijn vertrek uit Pakistan regelde. Daarmee bevestigt verzoeker slechts één versie van de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, hetgeen deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan maakt.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat de man die op 8 januari 2012 toevallig als passant werd doodgeschoten, een kennis van hem was uit zijn dorp (vragenlijst CGVS, p.3 en gehoorverslag CGVS 8 juli 2013, p.10). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat er iets mis is gegaan met de vertaling, doch hij laat na te concretiseren tijdens welk interview dit zou zijn geweest (op de Dienst Vreemdelingenzaken of het CGVS), alsook op welke wijze de vertaling volgens hem niet correct zou zijn. Bovendien maakten noch verzoeker, noch zijn raadsman enige opmerking over de vertaling tijdens het gehoor op het CGVS en ondertekende verzoeker zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken nadat deze hem in het Punjabi werd voorgelezen, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat ze met de werkelijkheid overeenstemt.

Eveneens dient vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde dat hij na het incident op 8 januari 2012 naar zijn tante vluchtte en dat hij daar vernam dat de beschoten man overleden was (vragenlijst CGVS, p. 3). Waar verzoeker verwijst naar een foute vertaling, kan opnieuw verwezen worden naar hetgeen dienaangaande hierboven werd gesteld.

Wat betreft verzoekers beweerde problemen met handlangers van L.C. in Italië, komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat veel mensen uit de streek waarmee L.C. een sterke band heeft, zich in Italië in de streek rond Napels hebben gevestigd en dat L.C. zelf drie tot vier keer naar verzoeker kwam zoeken in Italië. Tijdens zijn gehoor maakte verzoeker geen enkele melding van de gegevens, hetgeen nochtans, gelet op de op hem rustende medewerkingsplicht, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht. Evenmin maakte verzoeker tijdens zijn gehoor melding van de voornamen van de mannen die hem in Italië zouden zijn komen zoeken, hetgeen eveneens kan worden verwacht wanneer hem gevraagd werd naar de namen van die mannen (gehoorverslag CGVS 8 juli 2013, p. 11).

Verder dient opnieuw vastgesteld dat verzoekers ontkenning van zijn verklaringen in onderhavig verzoekschrift geen steun vindt in het administratief dossier. Hij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers wel degelijk dat zijn origineel paspoort in een zak zat die bij iemand is achtergebleven (administratief dossier, stuk 7, verklaring 21). Verder herhaalt verzoeker slechts een deel van zijn verklaringen met betrekking tot het paspoort waarmee hij zou hebben gereisd. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is evenwel geen dienstig verweer.

Aangaande de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde politiedocumenten en de klacht van zijn vader (stukken 3-5), dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder betreffen het enkel kopieën, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Tevens blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat valse, Pakistaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Deze documenten zijn dan ook niet van aard de pertinente motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde vlieggegevens van Kuwait Airways (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient vastgesteld dat het hier enkel om een aantal gegevens gaat die verzoeker in een door hem opgestelde brief heeft opgenomen. Dergelijke gegevens kunnen geenszins beschouwd worden als objectieve bron. Bijgevolg zijn ze niet van aard de in de bestreden beslissing opgenomen motieven te weerleggen.

Gezien hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze analyse, noch brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald is. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER